

Frits Clausens tale ved tvangsauktion over Frederik Hansens Gaard

Taler

Frits Clausen
Formand for Danmarks
Nationalsocialistiske
Arbejderparti

Dato

20. marts 1937

Sted

Hønkys

Vel mødt, I, der kan huske et Navn som Mads Egholms. Vel mødt, I, der var med i Stenderup og hvor man ellers i de senere Aar har jaget Mænd af vort Folk bort fra deres Hjem. Og vel mødt, I Unge, der slutter op om os idag, saa Mindet og Haabet kan mødes, hvor Manddom og Ungdom har sat hinanden Stævne.

Igen staar vi i et Hjem, hvorfra Beboerne og Indboet snart skal bæres ud ved Tvang. Det er kun nogle faa Dage siden, at en af vore Landsmænd og Partikammerater i Lunding ved Haderslev blev baaret ud af sit Hjem. Han satte sig ikke til Modværg. Han havde givet op i Kampen for dette Hjem. Da han ingen Udvej saa længere, valgte han selv Døden. Snart vil hans Hustru og hans 6 ukonfirmerede Børn vel ogsaa blive sat ud.

Der kan snart blive stort Udbud paa forladte og tvangssolgte Hjem hernede i det omstridte Land. Der kan sikkert laves gode Forretninger ved Køb af Landbrugsejendomme for dem, der søger efter "Bedrifter." Henvendelsen kan ske til Hr. Kreditforeningsdirektør *Callø* i Haderslev.

Førstkommende Mandag Eftermiddag er Hr. *Callø* dog vist ikke at faa i Tale. Da holder han nemlig Møde paa Harmonien. - "Stort Protestmøde" mod den bestaaende Erhvervs politik, som fører til Forarmelse for Landbruget" hedder det i Dagbladenes store Annoncer.

Ogsaa vi er i Dag samlet til Protest, men vi ønsker at give vor Protest baade en anden Form og en anden Retning, end Hr. *Callø* og den Kreds, der samles om ham, sikkert vil give deres.

Hr. *Callø* ønsker at protestere mod "den bestaaende Erhvervs politik," men vi vil

protestere mod *hele* det bestaaende *politiske System*. Hr. Callø vil protestere mod "Landbrugets Forarmelse," vi protesterer mod *Bondestandens Ødelæggelse*. Hr. Callø vil være tilfreds, naar han ved sin Protest kan opnaa en Sikring af Bedriften, hvor vi kræver *Bevarelse af Hjemmet*. Hr. Callø vil se sit Formaal opnaaet, naar Staten vedtager en ny Lov; vort Maal vil først være naaet, naar *Folket har genvundet sin Ret*. Vi kæmper ikke for Landbruget som et produktivt Erhverv i "Forretningen Danmark;" vi kæmper for vor Bondestand, fordi den er en livsvigtig Del af vort danske Folk.

Vi ved, hvorledes Hr. Callø ser paa denne Bondestand. Vi har ikke glemt hans Udtalelse, om at Bønderne blot skal have Pisken paa Nakken for at faa dem til at betale deres Renter.

Vi husker ogsaa hans Advarsel imed at give Bønderne Penge i Hænde, da de "saa blot indretter sig Badeværelser for dem."

De Bønder, der arbejdende og svedende gaar i Markens Støv eller staar paa et Loguly, som det, vi her staar paa, behøver efter Hr. Calløs Mening ikke noget Badeværelse. De skal ikke omsætte de Værdier, de frembringer af Jorden og dens Frugt, med de arbejdsskabte Værdier, andre Dele af vort Folk frembringer. De skal ikke bestille Haandværkeren til at indrette sundhedsbevarende tekniske Værdier i Hjemmet. De skal anvende Pengene til Forrentning af Bedriften, saa andre kan lade sig indrette Badeværelser for deres Arbejds løn. Gør Bønderne ikke dette, faar de Pisken paa Nakken, og Hr. Callø kommer og holder Auktion over Hjemmet.

Men nu synes det, som om Pisken ikke formaar at fremskaffe flere penge. Saa bruger Hr. Callø Sukker og i Stedet for Auktioner sætter han Aktioner i Gang. Det er ikke første Gang, Hr. Callø staar bag ved Protestaktioner, som den, der nu er paatænkt i Haderslev. Et Navn som Jakob Friis, Hauge, minder os om „De unge Landmænds Bevægelse, som Callø i sin Tid stod bag ved. Et Navn som Peter Nielsen, Refsø, viser ogsaa, hvilken Forbindelse, der er mellem Landmændene og deres Kreditforeningsdirektør. For et Par Aar siden kaldte Hr. Callø Peter Nielsen for en politisk Kandestøber, og nu benytter Peter Nielsen enhver Lejlighed til at udtale sin dybeste Beundring og Tak til Kreditforeningsdirektøren, ja, til hele Institutionen, helt ned til den mindste Skrivedreng. Der vil sikkert komme mange til Hr. Calløs Møde, og selv om der slet ingen kom, skal Protesten nok virke, saa der kommer et Resultat ud deraf,

dog ikke for Bondestanden, men for de Obligationsejere, som det vist kniber at faa Renterne samlet til.

Mange af de gode og velmenende, men ak, saa kortsynede og forblændede Mænd, der vil lytte til Hr. Calløs sikkert sukkersøde Tale, tror jo virkelig, at det er en forfejlet Erhvervspolitik, der ene og alene er Skyld i Ulykken. Mange gode Venstremænd vil møde op i Haab om, at der maa falde nogle Hip af til det Socialdemokrati, de ellers har lavet Handler og Forlig nok med. De glemmer dog, at det jo slet ikke er det nuværende socialdemokratiske Styre, der har Hovedskylden for det, der sker i Dag. Der er jo ikke sket nogen Omvæltning, efter at Socialdemokratiet har faaet den hele Magt i Landet. Der er ikke sket noget Brud paa den Udvikling, de saakaldte borgerlige Regeringer har indledet, tværtimod fortsætter den nuværende Regering kun, hvad de har paabegyndt. Indtil for faa Maaneder siden er der ikke kommet en Lov i Landet, uden at den har faaet i hvert Fald et af de saakaldte borgerlige Partiers Tilslutning.

Det er ikke Socialdemokratiet, der har bragt en Omvæltning; men det var Liberalismen, der bragte denne Omvæltning. Hvad Liberalismen berømmede som *Fremskridt*, faar nu kun sin *Fuldendelse* i Marxismen. Som Udviklingen naturnødvendigt førte fra Madsen-Mygdal til Stauning, vil den ogsaa gaa videre over Hartvig Frisch til Aksel Larsen, hvor den vil være tilendebragt.

Vi ved jo af hans egne Udtalelser, at Aksel Larsen ikke vil standse, før han har hængt den sidste Præst i den sidste Storbondes Tarme. Hvor tydelige disse Ord end er, saa bliver de dog endnu tydeligere, naar vi omskriver dem og siger, at det er Kommunismens Maal at ødelægge den sidste aandelige og evige Værdi i Folket ved at ødelægge dets materielle og timelige Værdier.

Vi er allerede naaet langt videre frem mod dette Maal, end de fleste maaske vil tro. Bevidst eller ubevidst lever vi næsten allerede i et rent marxistisk Samfund, hvor Mennesket kun skal være en Del af Produktionsmekanismen. At der er saa mange i vort Folk, der ikke vil tro, at Marxismen allerede er saa gennemført i vort Samfund, som den er, ligger jo kun i, at de slet ikke ved, at det er Marxismens Hovedformaal, at gøre Mennesket til et sjæleløst Led i Produktionsmaskineriet, til en Maskine uden Haab og uden Tro og uden Selvhævdelsens Æresfølelse. Kun saaledes kan Mennesket indlemmes i det kunstigt skabte kollektive Samfund, hvor Slægten bliver til Masse og hvor Hjemmet maa vige for Bedriften.

Dog endnu kan alle i vort Folk ikke leve uden Tro og Haab. Det viste vor Kammerat i Lunding os, der gjorde Ende paa sit Liv, da det sidste Haab brast og den sidste Tro svandt bort. Lader vi os kue saa langt, at vi kan leve uden Tro og Haab og Selvhævdelsesære, da har vi ogsaa ophørt med at være et Folk. Da har Liberalismens Splittelsesværk faaet sin Fuldendelse i Folkets Opløsning i en strukturløs, livløs Masse uden Haab og Længsel, uden Ære og Tro, uden Følelse og Sjæl.

Det er Marxismens Maal at ødelægge Sjælen i det enkelte Menneske og i Folket. Men det er just af denne Folkesjæl, af det indre Sammenhæng mellem Mennesker af samme Rod og Blod, at vort Folk opstod. Det er den, der gør vort Land til Fædreland; det er den, der gør vore Boliger til Hjem. Det er den, der gav os Minderne og det er den, der giver os Haabet. For at ødelægge denne Folkesjæl, denne indre Livskraft i Folket, lærer man os først at glemme eller forvanske Begrebet Folk. Man sætter det kunstige Statsbegreb over det naturlige Folkebegreb. Man "statssocialiserer" Folket, som det hedder med det moderne Slagord. Man deler og splitter Folket i Klasser og Partier, saa det mister Sammenhængen med sig selv. Man lokker eller tvinger Mennesket bort fra dets Hjemstavn for at det skal miste Sammenhængen med sin Oprindelse. Man fornægter Slægtskabets Baand og undergraver Familiens Fællesskab. Man driver Slægten ud af Slægtsgaarden og gennemskærer de Baand, der binder Manden Marv til Jordens Muld.

Vi ved, hvilke Metoder man med dette Formaal for Øje anvender i Sovjetstaten Rusland. Man sender et Tog med Rødgardister til en Landsby og deporterer hele Befolkningen til en fremmed Egn. Dog akkurat de samme Metoder anvender vi jo herhjemme, selv om vi nøjes med at sende en Bil i Stedet for et Tog og sender Politibetjente i Stedet for Rødgardister. Man tager herhjemme kun en enkelt Familie ad Gangen; men ellers er baade Meningen og Metoden den samme. Ja, Metoden er næsten værre, som den anvendes, thi ved dens luske og underfundige Karakter opnaas der jo, at Folket slet ikke mærker, at man er i Færd med at "schächte" Storbonden for derefter at hænge Præsten i hans Tarme. Man sørger for dulmende Midler, der i Form af Kriseforanstaltninger lindrer Smerten lidt, og man vil helst undgaa at bruge voldelige Midler ved dette Folkemord. Ofte kommer man under Mildhedens og Venskabets Maske og tilbyder Offeret en anden og "for dets Evner mere velegnet Bedrift."

Det er imod dette politiske System at vi Nationalsocialister protesterer her ved denne Lejlighed. Men vi vil ikke kun protestere, vi vil ogsaa demonstrere ved at fremsætte vort Krav om Slægtens Ret, om Menneskets Bestemmelse til at være mere end et dødt Led i Produktionsmaskinen.

Vi kræver, at Retten til Jord og Hjem sikres ved en

Lovgivning, der hindrer al Spekulation deri.

Dette Krav fremsætter vi ikke til det nuværende Regeringssystem i vort Land, thi vi ved, at det nuværende marxistiske Styre tilstræber akkurat det modsatte, af hvad dette Krav indeholder. Nej, vi stiller Kravet til os selv, og vi raaber det ud til vort Folk, thi det vil kun kunne gennemføres, naar det bæres frem af vort Folks vaagnende Bevidsthed om den Kraft, der strømmer fra dets Folkesjæl, den Kraft, der gør os til Folk; den Viljekraft og den Evnekraft, der har skabt vor Kultur, den Følelse, der værner om Mindeguldet i vor Historie og den Styrke, der pløjer vort Fædrelands gavmilde Muld. Det er denne Kraft, der bevarer og bygger op, der skal vækkes imod det nuværende Systems fornægtende og nedbrydende Kræfter.

Vort Folk har altid kendt disse to forskellige Slags Kræfter, og hvor tydeligt det har erkendt dem, finder vi udtrykt i et gammelt Sagn, som er knyttet til det Sogn, hvor vi er samlet i Dag.

Sagnet fortæller om Bygningen af Egvad Kirke. Byggearbejdet blev overdraget en Bygmester, som skulde have sit Liv forbrudt, hvis Kirken ikke blev, som den skulde være, eller hvis den ikke blev færdig til en bestemt Dag og Time.

Grunden til Kirken blev lagt, og Murene begyndte at rejse sig; men alt som Arbejdet skred videre frem, opstod der flere og flere Vanskeligheder og Uheld, saa det saa ud til, at Bygmesteren ikke skulde undgaa den Skæbne han havde underkastet sig ved Overtagelsen af Arbejdet. Da kom der en fremmed Mand og tilbød Bygmesteren at fuldføre Arbejdet til rette Tid under den Betingelse, at Bygmesteren med Liv og Sjæl vilde overgive sig til ham. Mesteren skulde dog fritages for denne Betingelse hvis han kunde nævne den fremmede ved Navn, inden han fik lagt den sidste Sten paa Bygningen. Nu skred Arbejdet frem; men samtidigt gik det op for Bygmesteren, hvem han havde forskrevet sig til, og i sin

haabløse Fortvivlelse over dette, søgte han ud til en gammel Kæmpehøj i Nærheden af Kirken. Da han sad her og lod sit Blik falde ud over Landet og op imod Himlen, hørte han en klynkende Barnestemme inde i Højen og derefter hørte han en Kvinderøst synge et Vers, hvori den Fremmedes Navn blev nævnt. Nu kendte Bygmesteren Navnet og inden den sidste Sten var lagt paa Kirken, havde han nævnt den Onde ved Navn og var fri.

Egvad Kirke var bygget. Der manglede kun en eneste Sten og den skal efter Sigende endnu mangle i Kirkemuren. Folket, som havde holdt sig borte fra Byggepladsen, saa længe Arbejdet stod paa, strømmede til og fejrede i den første Gudstjeneste Værkets Fuldendelse.

Saadan fortæller Sagnet om Bygningen af Egvad Kirke. Det lærer os det samme, som den moderne Psykologi lige mener at have opdaget, nemlig at man kan overvinde det Onde ved at nævne det ved Navn, at vi kan besejre de livsnedbrydende Kræfter ved at erkende dem.

Ogsaa vi Nationalsocialister er søgt ud til vort Folks gamle Kæmpehøje, hvor Slægtens evige Skatter ligger, da det gik op for os, hvilke frygtelige Magter vort Folk havde givet sig i Vold. Som et lille Barns Graad nede fra Jorden naaede frem til den Bygmester, der frelste sin Sjæl, naar de hjem- og faderløses Børns Graad fra Folkets og Slægternes evige Dyb frem til os. Den hjælper os til at erkende de livsnedbrydende Kræfter i vor Tid og giver os Mod og Haab om at kunne fuldføre det Bygningsarbejde, som er paalagt os.

"Kan I da ikke indse, at det ikke er Folkets Skyld, naar der er Nød i Landet?" raaber vi ud til de Landsmænd, der holder sig fjernt fra Bygningsarbejdet.

"Kan I ikke indse, hvor folkeødelæggende og dermed ogsaa uretfærdigt det er, stadigt at sætte blodige Rentepenge over Lønnen for ærligt og dygtigt Slid?" - "Kan I ikke indse den Uret, der begaas, ogsaa her mod det gamle Slægtshjem, hvor vi er samlet?" - Prøv da at tænke Sagen igennem endnu en Gang, ikke ved at tænke i Penge, men ved at tænke i Værdier.

Dette Hjem blev efter Genforeningen pantsat for en Laanesum, der svarede til Værdien af 30 Malkekøer. I Renter er der siden den Tid betalt en Sum, der svarer til Værdien af 125 Malkekøer, og den Gæld, der endnu hviler paa Ejendommen, svarer til endnu 145 Malkekøer.

Og saa lad Blikket gaa videre ud over jert Land. Tænk paa de 6 smaa Børn, der for nogle Dage siden blev faderløse nede i det lille Husmandshjem i Lunding, fordi Hjemmet skulde tages fra dem. Tænk paa alle de mange Familier, der er blevet hjemløse hernede. Tænk paa alle dem, som i denne Tid ser Tvangsauktionens Trusel rejse sig. Og tænk paa den Ungdom, der aldrig vil kunne faa Lov til at bygge sig et Hjem, fordi den end ikke faar Lov til at være et Led i Produktionsmaskineriet, fordi den ogsaa er vist bort fra Arbejdspladsen.

Hjemløs og arbejdsløs er den vist ud paa Landevejen, ud paa den haarde og støvede Vej, der gaar uden om de gamle Høje og hvis Krav endog spreder dem og sletter dem. Med velberegnet Kløgt saaes der Tvivl og Fornægtelse i denne Ungdoms Sind, saa den ikke finder Vejen til den Høj, der rummer Slægtens evige Skat. Fik Ungdommen Øje paa Højen, søger man at vække Lysten i den til at bryde den og sprede den. Man forklarer og beviser den, at Højen kun indeholder værdiløse Flintestene, som bedst anvendes til nye Planerings- og Vejarbejder til Fagforenings Timebetaling.

Vi Nationalsocialister vil værne om Højen og vi vil værne om Sagnet, der lever om den i vort Folk. Og som dette Sagn er stedfæstet her i Egvad Sogn, er der et andet Sagn, som er skabt af vore Fædres Livsanskuelse, der er tidsfæstet til den Dag, der samler os her lige før Foraarets Jævndøgn. Da staar der efter vor gamle Folketro en Kamp mellem Vaarens stærke livsgivende Mø og Vinterens kolde og strenge Herre, en Kamp, der giver ny Grøde til den vinterbundne Jord.

Livløs og kold har Jorden ligget hen gennem den lange og mørke Vinter, men nu vaagner Livet igen og bebuder en ny Sommer for vort Land. Maatte Livskraften ogsaa vaagne i vort Folk i denne urolige Tid, saa vi kan gaa Fremtiden i Møde i den faste Tro, at *den synker ej, den sejrer, vor Stammes stærke Magt.*

Kilde

Clausen, Frits. (1937): Hvad vil Danmarks National Socialistiske Parti?: Otte taler om D. N. S. A. P.s Program. Aabenraa: D. N. S. A. P.s Forlag. 49-55.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/frits-clausens-tale-ved-tvangsauktionen-over-frederik-hansens-gaard>